

Поромна переправа Володимира Леончика – благо для селян

Десь далеко від міської метушні, великих підприємств, повнолюдних зупинок і переповнених маршруток, численних магазинів, офісів і компаній є невеличкий населений пункт під назвою Висове, що за територіальним поділом належить до Тутовицької сільської ради. Ще до недавня він був хутором. Сьогодні має генеральний план забудови та статус села, що розташоване за 2 км від Цепцевич. Поруч протікає казково-мальовнича річка Горинь, на якій працює поромна переправа, що транспортує з одного берега на інший людей, худобу, автомобілі.

4 стор.

Поромна переправа Володимира Леончика — благо для селян

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Тільки почула слово «пором», одразу навіялись думки про Одесу, Судак, Алушту, тобто ті міста, де є море. Адже саме там найчастіше можна зустріти переправи. Інформація про те, що діє така і на річці Горинь, захопила. Тому разом із колегами подалися шукати її господаря.

Пором встановив Володимир Леончик, який народився і зростав у Цепцевичах, а нині мешкає у Висовому — невеличкому, але мальовничому польському курортку. Кожне українське село має свої історію, культуру, скарби. Тож коротко розкажу про цей населений пункт. Назва походить від прізвища польського пана Джорджа Висовпа, який проживав тут до 1930 року. Хутір належав до Луцького повіту Волинської губернії, позаяк входив у село Цепцевичі. Після Великої Вітчизняної війни звільнили ці землі, однак назва Висовп такою ж і залишилася.

Кажуть, першими поселенцями тут були селяни, які обробляли поля польського пана. Маєток спалили, однак залишилися землі. Пізніше їх роздали тим, хто працював у нього та проживав у цій місцевості. У 1941-1945 роках сотні чоловіків із Тутович, Цепцевич, а також Висовп пішли на фронт. На території хутора у звичайній дядківській хаті тоді діяла школа, вдень туди ходили діти, а ввечері поспішало доросле населення (адже в більшості своїй воно теж було неграмотне). Вона не мала не тільки дерев'яної підлоги, а й навіть глиняної. За чорнильниці дітлахам служили невеликі скляні пляшечки. І лише згодом з'явилися так звані невеличкі.

До 1970 року Висовп входив у Цепцевичі та позначався як хутір, а в 1976 році йому присвоїли назву села Висове. За роки незалежності України сюди проклали дорогу з асфальтним покриттям. На черзі — будівництво фельдшерсько-акушерського пункту. Нині тут налічується майже 100 дворів, проживають понад півтисячі осіб. Як і повинно бути, є школа — невеличка будівля, ніби наповнений бджілками

вулик. Перше приміщення звели в 1960 році, добудували заклад у 2002-ому. Нині тут навчаються 63 діти, працюють 7 учителів, а очолює заклад Олена Мариніна. Цьогоріч приміщення перекрили черепицею, зауважила директор, нагальною проблемою є старі вікна, що пропускають холод, також потрібні нові меблі. Любов до дітей ось уже 11 років кличе у Висове Тетяну Кузьмич, вона доїжджає в глибинку з Сарн. Це чудова школа з хорошими педагогами та ще кращими дітьми.

Весною, коли все довкола пробуджується від зимової

сплячки, а природа натхненно готується почати нове життя, а потім тендітно й трепетно випускає під захист і турботу сонечка перші листя і квіти, зростає активність і у Висовому. З чужих і далеких країв повертаються додому птахи й наповнюють небо піснями любові й радості. Краса цього краю вабить своєю неповторністю. У селі живуть дуже працьовиті люди, які тримають чималі господарства, обробляють землю, забезпечуючи себе необхідним. Гордістю кожного хазяїна є обійстя. Всі вони розмаїті, затишні, старанно доглянуті працьовитими руками. Рідна хата — це те, що завжди радує, ніколи не забувається і гріє теплом спогадів. Власна оселя дає людям надійний хисток, оберігає від негараздів, дарує світ.

Володимир Леончик звів особняк на 4 поверхи. Здавало-

ся б, навіщо ж такий великий? Але мета, яку чоловік поставив перед собою, дуже шляхетна. В майбутньому в ньому мріє відкрити Будинок милосердя для одиноких, тяжкохворих і знедолених чоловіків і жінок. Володимир Васильович — християнин віри євангельської. Не лише читає Слово Боже, а й проповідує. У селі Бережниця Дубровицького району придбав хату, яку переобладнав у Будинок молитви, де нині й засвідчує його перед іншими громадянами. А 10 років тому, як уже згадувала, зробив дуже хорошу справу для жителів Висового, Цепцевич і інших прилеглих сіл — встановив поромну переправу, валова витримка якої

чи довоколишніх сіл. Якось Володимир Васильович узяв в оренду в Будинку культури села Цепцевичі дві кімнати, зробив там капітальний ремонт, деякий час займався підприємницькою діяльністю, зокрема прокатом відеокaset, робив ксерокопії тощо. З часом почав їздити на заробітки в Москву, а в кімнатах, що тоді облаштував, нині діють сільська книгарня та спортзал. Тобто все, що зробив там, залишив для потреб молоді. Нині чоловік облаштовує пилораму, надаватиме послуги з обрізки деревини. Зауважу, що він за професією інженер лісового господарства, закінчив Березнівський лісовий коледж, затим Львівську національну лісотехні-

майже 22 тонни. Оскільки через Горинь, що розділяє села Цепцевичі Сарненського району та Великі Цепцевичі Володимирецького, немає мосту й раніше доводилося об'їжджати 27 км, а нині навпростець лише 2. Переправляють усе: худобу, автомобілі, людей. Мешканці населених пунктів стали швидше добиратися у Володимирець, Кузнецовськ, Дубровицю, Білорусь. Запитала, чи прибуткова ця справа і за які кошти утримує пором. Відповів, що іноді підтримує населення, та здебільшого самотужки дбає про нього. Пояснив, що основний достаток — це задоволення від того, що приносить людям таку велику користь.

Крім того, маючи співчуття до громадян похилого віку, Володимир Леончик єдиний, хто погодився відкрити в селах Висове та Копище торгові павільйони, де старенькі купують хліб й інші продукти, раніше ж доводилося чекати, поки привезуть із міста

чну академію, працював у лісництві, нині — приватний підприємець. Разом із дружиною виховують двох дітей — донечку Богуславу та сина Адама.

У Висовому немає розважальних закладів, галасливих ресторанів тощо, натомість тут живуть люди, які роблять добрі справи в ім'я інших. Це зовсім маленьке село на великій мапі України виглядає цяткою. Воно загубилося між великих поселень, але захоплює щирістю і працелюбністю своїх мешканців. Давнина розкаже, як край цей жив, борючись й розвивався. А те, як тут живуть нині, можете побачити, завітавши в глибинку. Заодно й поромом скористайтесь. А свою розповідь завершу простими словами: поки будуть у Висовому такі люди, як Володимир Леончик, село житиме.

Ольга ЛОТОЦЬКА.
Фото Василя СОСЮКА.

